

Biznesa augstskolas *Turība*
GADA BALVA
Brīvība. Uzņēmība. Kompetence.

Jānis Baumanis

Biznesa augstskolas *Turība*
GODA ABSOLVENTS Uzņēmējdarbībā

*Gan sportā, gan uzņēmējdarbībā
panākumus gūst tie, kuri nebaidās
riskēt un strādā ar 110% atdevi!*

Šogad Biznesa augstskola *Turība* apbalvojumu GODA ABSOLVENTS piešķir četriem absolventiem dažādās nozarēs. Viens no tiem ir SIA “North Commodity” valdes priekšsēdētājs, SIA “Timberex Group” valdes loceklis, FIA Pasaules rallijkrosa čempionāta dalībnieks Jānis Baumanis, kuram piešķirts apbalvojums Goda absolvents Uzņēmējdarbībā.

Jānis Baumanis, kurš veiksmīgi spējis savienot studijas, profesionāla sportista karjeru un uzņēmējdarbības attīstību, stāsta, ka panākumu atslēga visās nozarēs ir neatlaidīgs darbs, disciplīna un ģimenes atbalsts. Viņš arī atzīst, ka sportam un uzņēmējdarbībai ir daudz kopīga, jo abās jomās panākumus gūst tikai tie, kuri nebaidās riskēt.

Kādas sajūtas Tevi pārņēma, uzzinot, ka esi izvēlēts par Biznesa augstskolas *Turība* Goda absolventu uzņēmējdarbībā?

Brīdī, kad saņēmu zvanu no *Turības* par piešķirto apbalvojumu, atrados birojā un uzreiz visiem kolēģiem pastāstīju par šo priecīgo notikumu. Visi, protams, apsveica! Tas ir neierasti – viena lieta ir autosports, bet pavisam cita – saņemt šāda veida novērtējumu! Četrus *Turībā* pavadītos gadus es nevis izturēju, bet ar prieku un lielu atdevi mācījos, turklāt, ar labām sekmēm. Augstskolā ieguvu ne tikai zināšanas, bet arī vērtīgu pieredzi.

Kādu mērķu vadīts Tu uzsāki studijas Biznesa augstskolā *Turība*?

Sākotnēji studēju citā augstākās izglītības iestādē, apguvu kokapstrādes inženiera arodu, bet ātri vien sapratu, ka studiju programma nav atbilstoša mūsdienu tendencēm, jo ražošanas tehnoloģijas realitātē ļoti atšķirās no tām, par kurām stāstīja lekcijās. Studijas pārtraucu un, ieturējis pusgada pauzi, sapratu, ka tomēr vēlos iegūt izglītību. *Turība* sākotnēji uzrunāja ar diviem aspektiem – atrašanās vietu un studiju grafiku, kas ļāva turpināt strādāt. Biju dzirdējis daudz labas atsauksmes no citiem absolventiem, īpaši par augstskolas profesionālajiem mācībbspēkiem,

kuri sniedz ne tikai teorētiskās zināšanas, bet arī iespēju iegūt praktisku pieredzi. Un tā arī bija - lielākā daļa no pasniedzējiem iemācīja praktiskas lietas, ko šobrīd varu likt lietā uzņēmējdarbības attīstībā. Man ļoti patika *Turības* pieeja studijām, un visvairāk uzrunāja tieši pasniedzēju profesionalitāte.

Kā veidojās Jūsu karjera uzņēmējdarbībā – tā sākās jau pirms studijām vai arī vispirms bija izglītība?

Uzņēmējdarbībā biju jau pirms studijām, bet vairāk ražošanas un kvalitātes pārbaudes jomā. Absolvējot studijas, turpināju darbu ģimenes uzņēmumā SIA “Timberex Group” un atvēru arī savu uzņēmumu – SIA “North Commodity”, kas vairāk strādā ar Zviedrijas tirgu. Tieši šeit ļoti noder studiju laikā iegūtās zināšanas. Ja SIA “Timberex Group” ir kokapstrādes uzņēmums, tad SIA “North Commodity” profils ir būvmateriālu tirdzniecība un eksports. Vairākus lielus Zviedrijas uzņēmumus nodrošinām ar visu nepieciešamo dzīvojamo māju būvniecībai. Tirgus ir plašs, kas, protams, nozīmē lielas izaugsmes iespējas. Zviedri ļoti sargā tirgu, tāpēc uzskatu, ka biju īstajā vietā un īstajā laikā, jo ir izdevies tajā iekļūt. Man palīdzēja cilvēki, kuri bija atbalstītāji arī autosportā, un es izmantoju iespēju. Lai gan uzņēmums vēl tikai aug, par līdzšinējiem panākumiem nevar sūdzēties.

Kāpēc Tu, neraugoties uz augstiem sasniegumiem autosportā, nolēmi, ka vēlies attīstīt arī uzņēmējdarbību?

Pagaidām Latvijā ar sportu nopelnīt īsti nevar – maizītei pietiek, bet, ja vēlies arī sviestiņu, ir jādomā, ko darīt papildus. Bet, ja cilvēks vēlas arī jumtu virs galvas un auto, ar ko pārvietoties, ir jāstrādā un jāattīstās. Uzņēmējdarbība manā gadījumā finansiāli palīdz arī sportam, tāpēc droši varu teikt, ka šīs abas lietas viena otrai netraucē. Lai gan braucu augstākajā līgā, veltot sevi tikai sportam, man tik un tā būtu ļoti daudz brīvā laika, un, kāpēc gan to neizmantot vērtīgi?

Tu esi uzņēmējs, kurš aizraujas ar autosportu, vai autosportists, kas aizraujas ar uzņēmējdarbību?

Vienādi lielumi uz abām pusēm! Nevarētu teikt, ka esmu lielāks autosportists nekā uzņēmējs vai otrādi. Svaru kausi ir līdzsvarā, lai gan sacensību brīžos autosports nedaudz ņem virsroku. Sportā esmu uzstādījis augstus mērķus, un darīšu visu, lai arī sasniegumi uzņēmējdarbībā neatpaliktu. Šobrīd esmu jauns, man ir tikai 26 gadi, tāpēc uzņēmējdarbību zināmā mērā uzskatu arī par sevis pilnveidošanu.

Augstskolā ieguvu ne tikai zināšanas, bet arī vērtīgu pieredzi.

Kā studiju laikā spēji savienot uzņēmējdarbību, sportu un mācības?

Tagad varu atklāti pateikt, ka bija ļoti grūti – maijā vajadzēja nodot prakses atskaiti vai studiju darbu un tieši tajā laikā arī sākās sezona sportā, kad bija trīs vai četras sacensības mēneša laikā. Palīdzēja disciplīna – visus darbus paveicu laicīgi, lai neko neiekavētu. Tas arī izdevās! Vakaros pēc treniņiem rakstīju darbus, izmantoju arī katru brīvo brīdi darba laikā. Cenšos neko neatlikt uz pēdējo brīdi gan sportā, gan uzņēmējdarbībā. Šādu principu ievēroju visās dzīves jomās – ja kaut ko dari, dari to uzreiz! Ir būtiski sakārtot prioritātes un vienmēr sākt ar svarīgāko!

Kas kopīgs sportam un uzņēmējdarbībai?

Labs jautājums! Lai gūtu panākumus gan sportā, gan uzņēmējdarbībā nepieciešama drosmē, bez riskēšanas neko nerasniegt. Teiciens, kas neriskē, tas nevinnē, darbojas abās jomās, un tajā pašā laikā jābūt ļoti nopietnai attieksmei pret to, ko dari. Ja darīsi tikai *darīšanas pēc*, nekāda rezultāta nebūs! Ar 110% atdevi sportā un uzņēmējdarbībā var gāzt lielus kalnus!

Sportā esmu uzstādījis augstus mērķus, un darīšu visu, lai arī sasniegumi uzņēmējdarbībā neatpaliktu.

Minēji, ka ļoti novērtē to, ka *Turībā* pasniedzēji ir nozaru profesionāļi. Vai ir kāds pasniedzējs, kurš īpaši spilgti palicis atmiņā?

Noteikti vēlos pieminēt Uzņēmējdarbības vadības fakultātes dekāni Zani Driņķi, kura man studiju laikā palīdzēja iegūt papildus motivāciju. Tieši viņa mudināja mani visus darbus paveikt ne tikai savlaicīgi, bet arī maksimāli kvalitatīvi. Noteikti gribu teikt atzinīgus vārdus arī par Rositu Zvirgzdiņu – ikviens viņas pateiktais labais vārds sniedza man papildus stimulu darīt vēl vairāk. Tas sniedza gribasspēku virzīties uz priekšu! Vēl atceros arī grāmatvedības pasniedzēju Annu Ābeltiņu – ļoti *spēcīga* pasniedzēja, kura vienmēr palīdzēja nonākt līdz galamērķim, lai arī reizēm tas nemaz nebija viegli. Patiesībā visi pasniedzēji ir pelnījuši uzslavas!

Ņemot vērā, ka pasniedzēji zināja par Tavu karjeru profesionālajā sportā, vai reizēm saņēmi arī kādas atlaides no viņiem?

Gribētos teikt – nē, bet, visticamāk, ka nedaudz tā bija. Pasniedzēji saprata, ka nodarbojos ne tikai ar sportu profesionālā līmenī, bet arī strādāju, tāpēc studiju laikā vairākas reizes dzirdēju – noņemu cepuri Tavā priekšā, kā Tu

visu iespēj? Runājot par atlaidēm, jāsaprot – ja bija jānodod kāds darbs, es to izdarīju viens no pirmajiem. Disciplīna manī ir ieaudzīnāta jau no bērna kājas, un domāju, ka daudzi pasniedzēji to novērtēja. Mācībspēki nāca pretī tajās situācijās, kad fiziski neatrados Latvijā, atļaujot nokārtot pārbaudes darbus uzreiz pēc atgriešanās, ko vienmēr izdarīju, cik ātri vien varēju. Bija arī gadījumi, kad uzdevumus saņēmu e-pastā, jo ilgstoši atrados sacensībās ārzemēs.

Tātad Tu nebiji tipisks students, kas visu atliek uz pēdējo brīdi?

Nē, arī Zane Driņķe man teica, ka neesmu standarta students, kas visu dara pēdējā brīdī. Man nebija neviena studiju parāda, ar ko esmu ļoti apmierināts.

Kas Tevi ikdienā motivē sasniegt jaunas virsotnes?

Lielā mērā tā ir ģimene – vecāki, brāļi, māsa un topošā sieva. Un arī vēlme pilnveidot sevi. Nevēlos nodzīvot klusu un mierīgu dzīvi, lai sirmā vecumā pārņemtu sev, ka neko neesmu sasniegjis. Jau šobrīd ir paveiktas lietas, uz kurām vēlāk varēšu atskatīties un teikt – tie tik bija laiki! Un ir arī daudz vēl nepiepildītu mērķu!

Kur Tu redzi sevi pēc desmit gadiem?

Grūti atbildēt, bet varu teikt, ka nevēlos pamest Latviju. Redzēsim, protams, ko dzīve piespiedīs darīt – gan saistībā ar sportu, gan uzņēmējdarbību. Es vēlētos vienmēr dzīvot Latvijā! Pēc desmit gadiem visticamāk būšu vēl autosportā, tikai tad, iespējams, uzņēmējdarbība jau būs guvusi virsroku. Vēl pēc desmit gadiem es vēlētos strādāt ar citiem jaunajiem autosportistiem. Autosports balstās uz pasaules ekonomiku, un, ja būs smaga ekonomiskā krīze, arī autosportam var tikt pārvilktis treknis krusts. Tad lēkšu ar visu jaudu uzņēmējdarbībā un strādāšu, lai tad, kad pienāks laiks, varētu baudīt pelnīto atpūtu.

Tu minēji, ka ar autosportu Latvijā nevar nopelnīt tik, cik gribētos. Daudzi uzskata, ka Latvijā nav iespējams nopelnīt ar godīgu uzņēmējdarbību. Kā Tu to komentētu?

Šobrīd esmu pilnīgi pretējās domās – ja strādā, tad var nopelnīt. Jā, pie mums ir lieli nodokļi, bet tie nav lielākie Eiropas mērogā. Nav ļaunuma bez labuma. Latvijā daudzi jūsmo par to, cik lielas pensijas ir Zviedrijā, aizmirstot, ka tur strādājošie 50% no savas algas nomaksā nodokļos. [Tu](#)

Ja darīsi tikai darīšanas pēc, nekāda rezultāta nebūs! Ar 110% atdevi sportā un uzņēmējdarbībā var gāzt lielus kalnus!